

ลมแล้งแห่งบ้านนา ตอนที่ 2 โดย เรือนแก้ว

จากนั้นอีก 10 วัน หม่าเจ้ากรรมตัวนั้นมีอันตายไปด้วยโรคกลัวน้ำจริง ๆ ผมเลยต้องทำหน้าที่เป็นสารพัดเข้าเซ็ดไปคิดหา ว่ากันว่าจิตรอบแผลชะด้วย อ้ายผมไม่กล้าถามเด็กมันหละ เพราะผมก็กลัวเข็มเป็นที่สุด ...ทางไปสุขศาลาต้องผ่านไปทางลูกปลิงเข้าสู่ผืนป่า “ภูทิว” อันเป็นส่วนหนึ่งของแนวอุทยาน ผมมักพบรถมอเตอร์ไซด์ตามกันเป็นขบวน ช้างหลังรถจะมีท่อนไม้ยาวประมาณ 2 ถึง 3 เมตร บรรทุกออกมาตอนเย็นประจำ ลูกเอบมักจะบอกกับผมเสมอ ๆ ว่า “เอ็งอย่าไปยุ่งเชียวนา นั่น ไม้ของเสี่ยหาญแฉะ เกาเอจิงนาไว้ย” ผมเองได้แต่สงสัยเท่านั้นว่าทำไมถึงผ่านด่านของอุทยานมาได้นะ หรือมันมีทางอื่นที่หลบด่านนั้นได้ แต่ผมก็เชื่อคำเตือนของลูกเอบเสมอ แต่ที่ไม่ยอมฟังใครก็เป็นหมอยงค์ นั่นแหละ ผมพบแกที่สุขศาลา แกก็มักจะพูดลอย ๆ ใ้ฟังเสมอ “ทำไมพวกนี้ถึงได้ทำลายธรรมชาติกันนักนะ ดูซิแห้งแล้งก็เพราะมันตัดไม้ทำลายป่ากันนั่นแหละ วอควายกันหมด ผัวค้าไม้เถื่อน เมียขูดเลือดเก็บค่าน้ำกับชาวบ้าน จะร่ำรวยกับความเดือดร้อนของชาวบ้านไปถึงไหนนะ” ก็จริงอย่าหมอยงค์แกว่า ลำพังเจ้าวันเมียเสี่ยหาญ ขายน้ำให้ชาวบ้านคงไม่ผิดอะไร แต่ที่ผมเห็นกับเป็นน้ำที่อยู่ในรถบรรทุกน้ำของทางกรณีฯ ผมก็เห็นมันติดป้ายว่า “รถบรรทุกน้ำ บรรเทาปัญหาภัยแล้ง” แต่ไหนลูกน้องเสี่ยหาญ “ไอ้เมฆกับพรรคพวก” กับมาเก็บเงินกับชาวบ้านคิดเป็นหลังคาละตั้ง ร้อยบาทซะยังงั้น เรื่องนี้ เป็นที่สงสัยของชาวคู้บ้านเป็นอันมาก แต่ผมก็ไม่เห็นใครออกมาทักท้วงสักราย... หมอยงค์อีกนั่นแหละที่ มักพูดกับคนในตลาดบ้าง ผมทราบมาเหมือนกันว่า พวกเสี่ยหาญเองก็ทราบและไม่ค่อยจะพอใจในเรื่องนี้สักเท่าใด ...

เย็นวันนี้เป็นวันที่คณะกรรมการหมู่บ้านประชุมหารือกันเพื่อจัดงานสงกรานต์ ณ ลานประชุมหมู่บ้าน เสี่ยหาญ ดูเหมือนจะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการจัดแจงเรื่องการประชุมเป็นที่ผดสังเกตุ “เฮ้อ ปีนี้ผมคิดว่าจะจัดงานฉลองสงกรานต์มันตรงที่ตลาดนี้แหละนะ” ดูเหมือนคณะกรรมการทั้งหมดไม่เห็นด้วยแต่ก็ไม่มีใครทักท้วง ยกเว้น หมอยงค์ “แต่เอ ทุกปีเราจัดที่ลานวัดริมคลองนะเสี่ย ทำไมปีนี้ต้องไปจัดที่ตลาดของเสี่ยหละ ที่มันแคบนะ และน้ำทำก็ยิ่งไปกันใหญ่ ไกลฝายกันคลองอีกต่างหาก ชาวบ้านจะเอาน้ำที่ไหนมารดน้ำดำหัวกันหละนั่น” “เอ้าหมอ ทำไมขัดผมไปหมดทุกเรื่องหละ ปีนี้ผมจะเอารถบรรทุกน้ำมาจอดหน้าตลาดสัก 3 คันแล้วเอาถัง 200 ลิตรมาตั้งเป็นจุด ๆ ใครอยากเล่นสาดน้ำก็มาซิ” หมอยงค์ก็เลยเปรย ๆ ขึ้นมาอย่างรู้ทัน “ฟรีหรือเปล่าเนี่ย หรือเก็บดั่งค์ชาวบ้านอีกแค่นี้ก็รวยไม่พอหรือ” “เอ้าหมอ พูดยังงี้ก็สวยซิ น้ำผมต้องใช้รถขนมานะ ไหนจะค่าน้ำมันผมหละ ก็คงต้องเก็บดั่งค์กันบ้างหละ” “แล้วทำไมไม่ถามชาวบ้าน หรือกรรมการบ้างหละ” หมอยงค์ยังค้าน เสี่ยหาญยิ่งดูจะเดือดดาลมากขึ้นด้วย ผู้ใหญ่สมซึ่งเป็นประธาน ก็เลยพูดตัดบทขึ้นเสี่ย “เออจี้ เรามายกมือ หามติกันดีกว่า ใครเห็นด้วยว่าควรยกมือ..” ผลการประชุมในคืนนั้น หมอยงค์ก็เป็นฝ่ายมีชัย โดยกรรมการทั้งหมดมีมติให้จัดงานที่เดิม งานนี้ทำให้เสี่ยหาญไม่พอใจยิ่งขึ้น ถึงกับเอ่ยใน

ที่ประชุมเสียงดัง “งานนี้ค่อยดูนะหากมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ฉันไม่รับรองและไม่รู้เรื่องอะไรด้วยเลย”
ดูเหมือนว่าเสี่ยหาญเองไม่ยอมรับเรื่องนี้เลย...

หลังจากประชุมครั้งนั้น เสี่ยหาญ กับหมอยงค์ดูเหมือนจะไม่ชอบจี้หน้ากันเลย จะเห็นจาก
ไอ้เมฆ กับลูกน้องของมันมักจะไปนั่งกินเหล้าร้านแจ๊กเซง แล้วเซวหมอขณะที่จี้รถไปทำงานเสมอ..
ถึงตอนนี้ผมเองก็ไม่ชอบจี้หน้าไอ้พวกนี้เลยและดูเค้าลาง จะไปกันใหญ่ ที่ผมเป็นห่วงก็คือ หมอ
ยงค์ นั่นเอง..

ติดตามตอนต่อไป